

ZGODNJA DANICA. KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izbaja vsak petek na celi poli. in veljá po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLIII.

V Ljubljani, 26. kimovca 1890.

List 39.

Modroversko kermilo zdrave omike.

(Dalje.)

28.

V deržavi naj bo kolikor mogoče le ena vera. „Nikomur, piše Platon, ne smé se dopustiti, da bi imel osebnjne bogove po izvoli, ali da bi pravega Boga častil kakor mu drago, ali da bi si omislil posebno vero.“*) Edinost vere je v deržavi središče, ktero vse deržavljane k zložnosti zove; različnost verska rodi v sebi kvas nesloge, ktera prej ali slej prekipí.

29.

Edino prava vera ima pravico se povsod širiti nad razvalinami prazne vere, ker ima le ona v sebi svoje nezavdavljive dokaze. Noben vladar se ji ne more upirati brez velikega greha. Resnica je občno blagó, do ktere gre vsem ljudem neiznebljivo pravo; nobena oblast na svetu ga ne smé jim kratiti.

30.

Vero zavračati na samo notranje bogočastje kakor bogovci in umovci,*) ali jo staviti samo v zunanje češčenje, kakor svetohlinci, gre čez ojnice na obé strani. Resnica hodi po sredi z obojim. Prava vera je sveta zaveza obojega bogočastja, eno je za duhá, drugo za telo, oboje za človeka.

31.

Človeški neumerljivi duh pa je na tem svetu v svojem časnem in prostornem življenji s

*) Nemini licere debet, ut privatos, quos velit, deos habeat, aut ut verum Deum pro animi sui arbitrio colat, aut religionem ipse sibi constituat. (Plato lib. de legibus.)

**) t. j. Deisti in rationalisti, ki razodenja ne sprejmejo.

telesom zvezan. Le v njem in po njem se more drugim razodevati in drugi njemu. Terganje te zaveze je sila zoper naravo.

32.

Bog je stvaril celega človeka in to za-se, sebi v čast; zato je človek dolžen ga častiti z vsemi deli svojega bitja. Njegov duh ga ima častiti; bi li njegovo telo prosto bilo te dolžnosti? Nikakor ne, marveč, da s prerokom govorimo,*) ga morajo vse naše kosti častiti, rekoč: kdo je podoben Tebi! Ko bi mi bili čisti duhovi, naša vera bi bila vsa notranja, kakor angeljev: Ker pa smo duhovje v telovji, je dolžen vsak naš del Boga častiti po svoji zmožnosti.

33.

Jeli pa morejo telesna dela Bogu prijetno čast zverševati? Se vé da, ako se v duhu spočnejó, ker tak izvir njihovo naravo kakor oblaži v duševno.

34.

Notranje bogočastje, pravijo bogovci, je dolžnost za vse ljudi. Iz tega izhaja, da je tudi zunanje bogočastje neobhodna dolžnost, ker pravo ne more obstati brez družega. Kajti če vernih občutkov ne oživljajo včasih kaki obredi in razvitki, umira berž vsa pobožnost v duhu in sercu in ljudje se vračajo zopet v tisto surovost, iz katere so jih verski obredi izkopali. Človek se brihta po čutilih: samo znotranja vera bi se tedaj ne vjemala z njegovo naravo.

*) Omnia mea ossa dicent: Domine, quis similis tibi? (Psalm 34, o.)

35.

Mnogi, ki hočejo biti premodri, terdijo, da se Bog za zunanje nič ne meni: da se mu le po notranje služi. Toda: vsi narodi so božestvo od nekdanj tudi po zunanje častili in zložnost vsega sveta je prevažno svedoštvo.**) **) Dokaz, ki se opira na zložnost vseh narodov, je bil najumnejšim možakom starega sveta vselej nerazdirljiv, ker so sodili, da se ne motijo nikoli vsi. ***) Zunanje bogočastje je toraj potrebno že po prepričanji poganskih modrijanov.

36.

Ker mora bogočastje tudi zunanje biti, mu je treba občutljivih obredov in običajev, kateri vero nazočujejo in zaznamljavajo. Tako sodi sv. Avgustin: „Ljudje,“ pravi, „bi se ne mogli strinjati v družbo prave ali krive vere, ako bi ne imeli prave ali krive vere, ako bi ne imeli občnih vidljivih znamenj ali zakramentov, po katerih se spoznavajo kot jednoverni in se od drugih ločijo.“

„In nullum nomen religionis, seu verum, seu falsum, coagulari homines possunt, nisi aliquo signaculorum vel sacramentorum visibilibus consortio colligantur.“ S. Augustinus. Očitno je tedaj, kako se v svojo lastno škodo motijo tisti odveč domišljivi posvetnjaki, kateri se v cerkvi nespoštljivo obnašajo, ali celo ne hodijo k božji službi, češ, da se Bog ne méni za zunanost.

(Dalje nasl.)

Marijino svetišče na Tersatu.

(Dalje.)

5. Pomislili zastran s. hiše — zavernjeni.

Kako razširjeno je bilo na zapadu prepričanje, da je bila Marijina hiša v 13. stoletju še v Nazaretu, kaže ta okolnost, da v 14. st. govori o nji s. Vincencij Fererski, kakor bi bila še vedno v Palestini. Seveda, motil se je, a te zmote so bila kriva 1) občila, ki niso bila kakor dandanašnji: parobrodi, železnice, berzobjavi; 2) duh časa, ki je dajal verskim stvarém postransko važnost; 3) državnopravne razmere, v katerih so se stranke borile za moč in prevlast.

Najočitniši dokaz vsemu temu pa je — sama preselitev s. hiše Marijine, o kateri bi bilo nerazumno besede gubiti, ko ne bi bila s. hiša dotlej v Nazaretu.

*) „Kar so vsi ljudje vseh časov, kakor od prirodnega nagona gnani, za res imeli, to je resnica,“ pravi Aristoteles (Rhetor. I. 13.)

**) De quo natura omnium consentit, id verum esse necesse est, govori Ciceron. (De nat. Deor. I. 17.)

***) Multum dare solemus praesumptioni omnium hominum: apud nos veritatis argumentum est aliquid omnibus videri, pravi modrijan Seneka (ep. 117.)

Po odhodu s. hiše iz Nazareta postavili so kristjani blaženi Devici cerkev, ki je zajemala ves tisti prostor, na katerem je stalo prečastitljivo svetišče*). Ščasom se je podirala, menda ni bila dobro utemeljena. Jakob Vandom, duhovnik iz reda s. Frančiška, od l. 1620—1626 predstojnik samostanski v Nazaretu, jo je iznovič zidal, z ukladom. Ko so odvažali izkopano perst, zadeli so na prvotne uklade, ti temelji so bili one iste dolžine in širine, kakor jih ima s. hiša — zdaj v Loreti.

6. Zakaj se je prestavila s. hiša iz Nazareta.

13. stoletje*) se nam kaže v mračni svetlobi. Kamor pogledaš, neprijetni prizori: neznačajnost, sebičnost, strankarstvo, sovraštvo, razpori, poboji, vojske, vse v orožju, ker nihče nikomur ne zaupa. Angleška se je tergala s Francosko, bojevala s Škotsko, in v Angleški sami so se prebivalci kervavo potokli (1264). Španjska se je borila z Mavri: Ferdinand III je hotel deželo očistiti moslimske nesnage. Tudi sin njegov Alfonz X jim ni dal miru, ter jih premagal pri Alkali, ali spet je prišlo moslimov iz Maroka v Afriki, ki so kristjane premagali. Španjci in Francozi so se bili na morju pri Malti. Karol Anžuvski pride z vojsko s Francoske v Rim; grozno gospodari po Italiji, zlasti po Siciliji. Nemškega vladarja, 20letnega mladeniča Konradina, v vojski premaga, vjame, po krivem obglavi. Francozi se pristudijo; l. 1282 so jih Sicilijanci klali kakor živino, kjerkoli so jih dobili. Nemški cesar Manfred je imel na Talijanskem celo Saracene iz Afrike v službi proti papežu in cerkvi; zato mu je dejal enkrat Karol: „Povejte sultanu v Nočeri, da se hočem ž njim bojevati — danes pošljem ali njega v pekel ali sebe v raj.“ Po Talijanskem se je vzdigalo mesto proti mestu, proti papežu, proti cesarju; to je bilo tisto ruvanje med Gibelini in Gelfi: prvi so vlekli z nemškim cesarjem, drugi so pomagali papežu. Taki je bil Ezelin, ki je divjal po gornji Italiji. Pomoril je 50.000 ljudi. Papež je napovedal vojsko proti njemu, ter ga imenuje: „sina pogube, kervoloka, gnjusoba ljudi, ki je raztergal vse vezi človeške družbe in uničil postave evangeljske prostosti“; in ta trinog, ko je bil preinagan, je dejal: „nimam se kesati nobenega greha.“ Na Nemškem je vladaril Friderik II, sebičnik, hinavec. Podiral je mir, kjer je mogel. Prejemal pravice, a dolžnosti ne spolnjeval. Kazal se močnega — nad slabimi. Najzadnji grof bi bil več storil za s. deželo, ko ta lice-merec. Vsa Italija je vriskala, izvedevši, da je umerl samopašnik (1250), ki je nosil nesrečo seboj. V „Avstriji“ ni bilo pravega vladarja. Najbogatiši, najmogočniši, najplemenitiši knez tistega časa je bil kralj Otokar. To so mu zavidali. Najpred se pograbi z Ogersko. Bela IV pripelje 140.000 bojnikov*), Otokar 100.000; 18.000 mertvecev je ostalo na bojišču, a 14.000 jih je vtonilo; zmagal je Čeh (1260), pa je imel še dvakrat opraviti z Ogersko (1271 in 1273); ali ko se pomeri na Moravskem polju z Rudolfom, pade junak (1278). Več ko polovica Evrope

*) To pripoveduje Fran. Alkarot, kanonik Novarski (I. 2), ki je bil potoval v s. deželo.

*) Weiss: Weltgesch. III. 1.

*) Poljakov, Serbov, Rusov, Hervatov, Bulgarov, Slovencev, Grekov, Romunov, Turkov, Mongolov.

je bilo zapleteno v to vojsko, in lahko se je reklo: vojska vseh zoper vse. Zdaj pritisnete še lakota in bolezen, ter pomorite 1. 1280 okolu 600.000 ljudi. Tam, daleč na vzhodu, v Aziji, je hrumelo surovo ljudstvo pod Džingiskanom, pripravljaje se na pot v Evropo. Batu jih pripelje 300.000, ki se uderó v Rusko, Poljsko, Moravsko, Ogersko, in dolgo se je poznalo, koder so hodili Mongolci. V takih zmešnjavah, kdo je mislil na s. deželo, da bi ji pomagal? Poskušal je res Ljudovik IX, imenovan Sveti; dvakrat je šel s križarsko vojsko na nevernike, ali opravil ni nič. Tudi Edvard z Angleške je sklenil raji mir na 10 let z Mameluki. Pokvarjena Evropa za to ni bila sposobna. Mislil pa je na s. zemljo nekdo drugi, sovražnik kerščanstva. V Egiptu je vladal mogočni sultan, Bibars ben Dokdar, Mameluk, premeten vojskovodja ali tudi velik grozovitnež.

L. 1261 naskoči več mest Sirije, l. 1265 podere kerščanska svetišča v Betlehemu, Nazaretu, na Taboru, l. 1266 premaga Cezarejo, Jafó, Antijohijo, v Safedu obglavi 600 prebivalcev, in 2 frančiškana da živa razkožiti. V Armeniji pobije 200.000 ljudi, in zasužni jih 100.000. L. 1277 si je zavdal s strupom, ki ga je bil drugemu pripravil. Naslednik mu je bil Kelavun, ki je bil pridobil Tripolje. Dne 18. maja 1291 priderví 200.000 divjega sovražnika na Ptolemajido. Kerščanskih oborožencev je bilo le 12.000. Žadnjikrat se blišči orožje za svete kraje; toda — kristjani zgubé zadnji kos svete zemlje.

Ne prašajmo po vzrokih; očitni so dosti. Kristjani niso bili več vredni svojega imena; v marsičem so bili celó zaničljiviši od nevernikov. Ptolemajdci so bili tako malopridni, da je rekel papežev poslanec: „Bog jih mora tako kazniti, da bo mesto oprano s kervjó prebivalcev, in da pride stanovat drugo ljudstvo.“ V Nazaretu je bil škof^{*)}, ki se je dal Muhamedanom podkupili, da je tujaro zamenil s turbanom, in jim kristjane mercvariti pomagal, kar je bilo toliko huje, ker jih je poznal; in lepo cerkev je poderl. Večni stvarnik pa ni dopustil, da bi bila s. hiša, v kateri se je rodila nebu in zemlji predragocena stvar, „prijetna kakor zarija, lepa kakor mesec, svetla kakor solnce“, da bi bilo to poslopjice ostalo v lasti zanikarnih kristjanov, ali da bi jo oskrunjeval gerdi neverec. Dokler je bilo v Palestini katoliške vere, dokler so kristjani s. hišo spoštovali — dotlej je stala. Ko so jo pa zanemarjali domači in tuji, pokazal je Bog očitno svojo voljo: z vero je zginila tudi hiša Marijina.

(Dalje nasl.)

Ivan bogoslovec, vojak.

(Dalje.)

Ivan, vedno vljuden in previden mladeneč, ni se nikdar derznil vprašati bolnega častnika, kaj da je pravi vzrok njegove žalosti. Toda ta je sam čutil potrebo, odpreti svoje serce človeku, ki bi imel nekoliko sočutja ž njim, ki bi razumel kako nesrečnega se čuti, odkar je postal žertva lahkovernosti.

^{*)} Falbenhaut: Peregrinus, 280: . . . Episcopus . . . fidem deseruit, factus Mahometanus, tiam in dulibantum mutavit nequissimus — pač res! — et Catholicos crudeliter martyrizavit ipso in templo, augustissimumque templum destruxit. — Preobilna mera pregreh je s. hišo Marijino pregnala iz s. Dežele.

Nek dan našel je Ivan ubozega častnika še bolj žalostnega nego sicer. Celó prejšnjo noč ni mogel zatisniti očesa in s premišljevanjem svoje zapuščenosti vzburl si je še bolj živce in postal mnogo bolj otožen, kakor navadno. Ko je Ivan spoznal njegovo duševno stanje, vprašal ga je, če mu je slabo.

„Slabo, zelo slabo se počutim, dragi moj,“ je odvernili.

„Ali vam morem kaj zljajšati vaše gorjé?“

„Seveda mi moreš, če me hočeš poslušati in pomilovati mojo osodo, kajti največje gorjé čutim tukaj-le.“ Pri tem je pokazal s perstom na serce.

Ivan je pričel pazljivo poslušati in častnik mu je s solzami v očéh pripovedoval vse svoje življenje. Verli naš mladeneč ga je tolašil in ga s svojo sodeložnostjo tako ganil, da se mu je bolnik oklenil okoli vratú in ga jokajoč prosil, naj ga nikar ne zapusti . . .

Po kratkem občevanju z bolnim častnikom opazil je Ivan berzo, da je le-tá, če že ne popolnoma neveren, pa vsaj slaboveren. Kajti ako je slišal imenovati Boga, bil je tako brezčuten, kakor da bi ne bil še nikoli slišal njegovega imena. Starši njegovi se niso za njegovo dušo nič brigali; skerbili so samo za telo. Domači učitelji so si radi prihranili poučevanje v veroznanstvu. Tako je prišel brez vsake ideje o Bogu na akademijo. Ker je bil tu vedno obdan od tovarišev in predstojnikov, ki niso imeli niti sence o zveličavni veri, zvedel je pač nekoliko o Bogu in o kerščanski veri, pa videl je v nji samo nekako društvo in ničesar družega ne. Zato je sklenil Ivan poučevati ga o najvažnejših resnicah sv. vere.

Pervikrat se je častniku zdelo zelo dolgočasno, drugič že manj, in ker je bil bistrega duha, si je lahko zapomnil, kar mu je Ivan razlagal. Med tem pa se je bolezen vedno bolj in bolj hujšala in zato se je Ivanu potrebno zdelo ga napotiti, da bi se spovedal.

(Dalje nasl.)

Marija — pomočnica na zadnjo uro.

Škotski škof prepotoval je peš goré svoje škofije. Nekoč je zašel v gozdu, ko se je že pričelo temniti. Blodil je dolgo časa okrog, dokler ni konečno prišel do lesene kočé, kjer je bivala uboga družina. Dasi-ravno ga niso poznali, kedó da je, ker je bil terdno v plašč zavít, vendar so ga gostoljubno sprejeli. Škof ni vedel, ali so protestantje ali katoličani, vendar se mu je zdelo, da so katoliki. Mati, ki je bila menda vdova, poklicala je svoje otroke in vsi so se skušali, kako bi bolj postregli gostu. Napravili so priprosto, vendar okusno večerjo in se vsi skupaj vsedli k mizi. Med jedjo pogovarjali so se sicer prijazno; vendar bolj hladno, kakor je to navada pri ljudéh, ki se prvič vidijo v življenji. Škof je opazil, da vse tare nekaka skrivna žalost.

„Vi ste v resnici dobri ljudje,“ dejal je škof po kratkem razmišljevanji, „vendar se mi zdi, da ste zelo žalostni.“

„Ó res je tako,“ odgovorila je mati takoj. „Naš oče leži na smertni postelji, vendar se noče na smert pripraviti, ker vedno terdi, da še ne bode umerl.“

„Ali ga smem obiskati?“ vprašal je globoko ganjeni in začudeni škof.

„O le!“ odvernica je ženica z onim zaupanjem, kakoršno imajo navadno žalostni ljudje. In precej pelje gosta v sobo k bolniku.

Starec, katerega je tu škof našel, bil je očitno že blizu smerti in vendar ni hotel nič slišati o tem. Ko je namreč škof nekaj o tem omenil, vernica se je bolniku vsa zavest in terdo je rekel: „Ne, ne bodem še umerl!“

„Toda dragi prijatelj pomislite, da moramo vsi umreti. in pri toliki starosti“

„Rečem vam, da ne bom umerl.“

In na vse škofove besede je odgovarjal: „Ne bom umerl.“

„Toda iz kacega vzroka nočete umreti, ko vidite sami da ste že pri koncu?“

„Ali ste katoliški, gospod?“

„Da to sem,“ odvernica je škof

„Tedaj vam bom povedal, zakaj še ne bodem umerl,“ odvernica je bolnik s krepkim, če tudi umirajočim glasom. In pri tem se je vsedel na posteljo.

„Tudi jaz sem katoličan,“ nadaljeval je čez malo časa. „In od svojega prvega obhajila nisem noben dan opustil prositi presvete Marije Device, naj me ne pusti umreti brez duhovna. In si li morete misliti, da me moja Mati ne bode uslišala? — Ne, ne, to ni mogoče! Ne bodem še umerl!“

„Otrok moj,“ zakliče škof globoko ganjen, „tvoja prošnja je uslišana. Ta, ki s teboj govori, je več kot duhoven, on je tvoj škof, katerega ti je poslala presv. Devica na zadnjo uro.“

Pri tem je razgurnil plašč in pokazal bolniku zlati škofovski križ, ki mu je visel na persih. Bolnik nato vesel zakliče: „O Marija, moja dobra mati, zahvalim te!“ Zdaj je prosil škofa, naj ga spové, ker sedaj je prepričan, da bode zdajci umerl. Škof ga je spovedal in malo trenutkov kasneje umerl je bolnik kakor svetnik.

Ta mož je veroval v besede sv. Bernarda, ki pravi, da je vsaka prošnja do Marije Device uslišana. Sv. Duh, katerega cerkev imenuje „perst Božji“, zapisal mu je v srcé enako besedo, kakor sv. Alfonzu: „Ni mogoče, da bi bil resničen služabnik Marije pogubljen.“ Ta misel ga je rešila. (Echo d. Annalen von Lourdes.)

Olikovanje Bulgarov v Drinopolju (Adrijanopolu).

(Dalje.)

(Skušnje pri vzgoji bulgarske mladine.)

Ob koncu l. 1886 umerl je nepozabljivi preč. o. Semenenko. Glavni zbor Kongregacijski je zaradi tega izvolil našega superiora prečast. P. Tom. Brseska za njegovega naslednika in s tem odtegnil misijonu v Bulgariji tako verlega vodnika. Tolažili smo se vendar s tem, da bo imel na tej višji stopnji v Rimu več pripomočkov naš misijon še bolj povzdigniti. Od tega časa trudil se je naš misijon še bolj povzdigniti. Od tega časa trudil se je naš misijon, raztegnjeno delovanje naših prednikov, kolikor mogoče, dobro nadaljevati, vterditi in če mogoče še bolj zverševati.

V Malko-Tirnovem smo med tem pričeli dekliško šolo za zunanje učenke.

Glavni namen naše vzgojevalnice je, odgojevati mlade ljudi, ki imajo voljo stopiti v duhovski stan. Skušnja pa nas je učila, da mladenči niso nikakor pripravljeni, ako postanejo stareji in nezvesti svojemu poklicu, za-se in za človeštvo koristno mesto zasesti, in ker tudi v telesnih delih niso izurjeni, bi bili pri nadaljnem življenju izpostavljeni mnogim težavam. Da se ta nezgoda odverne, se pri splošnem nagonu do znanosti daje priložnost, tudi tēm, ki hočejo duhovni postati, da lahko s pomočjo gimnazije humanistiške študije doveršijo in če se potem premislijo in se med svet podajo, je še vedno ta dobrot, da morejo postati dobri soudje človeštva, ker z dobrim obnašanjem stopijo v svet, kar bi ne moglo dolgo terpeti brez kerščanske izgoje. Tudi to, da smo morali pričeti z malimi otroci, kateri so se nam popolnoma izročili in kateri niso hotli pozneje vsi v duhovski stan stopiti, nas je prisililo, vzgojiti jih na vsak mogočni način za prav dobre in koristne družnike cerkve in občestva. Nasledek temu je bil, da smo razdelili našo vzgojevalnico v 3 šolske oddelke, v pripravljavno šolo in v rokodelsko šolo. Da bi pa glavnega namena, namreč, pripravljanja mladine za duhovski stan, vendar ne pustili, vstanovila se je med učenci te gimnazije bratovščina z imenom „Presvete Device za poklic“. Namen te bratovščine je, skerbeti za od Boga darovan poklic, da se ohrani, in novih poklicev izprosi. Bratovščina ima zraven gimnazijskih študij tudi posebne, starosti in duhovnemu razvoju pristoječe duhovne vaje, da se mladina vodi v pobožnosti. Imajo pa posebno sobo za učenje. Iz te bratovščine pristopilo je v teku tega leta 7 učencev v semenišče.

V teku 25letnega obstoja naše vzgojevalnice nas je skušnja učila, da obiskavanje šole zunanjih učencev prinaša velike težave seboj, posebno pri ohranitvi šolskega reda. Ker je bilo razun tega zelo težavno njih značaje zboljševati in ker je med tem nastalo že več šol v Adrijanopolu, v katerih je mogla mladina doseči potrebno oliko, nismo sprejemali nobenih zunanjih učencev, tako se moramo pečati čisto le z vzgojo notranjih učencev.

Po teh zgodovinskih načertih naše vstanove naj začnem popisovati sedanji stan našega misijona.

Naše odgojišče, katero se je vstanovilo l. 1863, ima naslednje razdelke:

1.) Pripravljavno šolo, katera ima namen pripravljati bolj zmožne učence za gimnazijo, manj zmožne pa za rokodelsko šolo.

2.) Gimnazijo, katera ima namen, bolj zmožne učence, ki kažejo veselje za duhovski stan, pripravljati za modroslovske in bogoslovne študije v semenišču, in druge za študije na višjih šolah, da bi mogli doseči kakovo svetno službo, ki bi bila dostojna njihovi odgoji.

3.) Bratovščino z imenom Presv. Device za poklic, katera, jednako malemu semenišču v gimnaziji, ima namen skerbeti za od Boga darovani poklic in drugim sprostiti ta poklic, kakor tudi dušno se pripraviti na prihodnji stan.

4.) Bogoslovsko semenišče s pripravljivim oddelkom za one, ki gimnazije niso zveršili, zraven tudi z modroslovskim in bogoslovskim oddelkom.

5.) Rokodelska šola, katera obsega knjigovestvo, tiskarstvo, kovaštvo, mizarstvo, krojaštvo in čevljarstvo.

Razun tega ima naša naprava misijon v Malko-Ternovem, kjer je šola za dečke in deklice.

Učni jezik v šoli je bolgarski, v semenišču, v modroslovskem in bogoslovskem oddelku latinski, v pripravljavnem oddelku bolgarski.

V teku tega leta vdeleževalo se je bogoslovskih naukov 6 učencev, katerih štirje so posvečenje že prejeli, pa njih 7 pripravljavnega oddelka. V pripravljavni šoli naše naprave bilo je v tekočem letu 21 in v gimnaziji 79 učencev, ter je skupno število znašalo 91 učencev, izmed teh jih je 7 šlo v semenišče. K javnim skušnjam puščeno je bilo ob koncu leta iz pripravljavne šole 18, iz gimnazije 58 učencev. V pripravljavni šoli višej premeščenih bilo je 17 učencev in v gimnaziji 51, tedaj prestopilo je skupaj 68 učencev v višji razrede. Izmed teh dobilo jih je premije zaradi dobrega obnašanja in pridnosti 5 v pripravljavni šoli in 12 v gimnaziji, tako tudi spričevalo z odliko štirje v pripravljavni šoli, in 8 na gimnaziji. V rokodelski šoli bilo je 14 učencev.

Vseh naših učencev plačuje le: 7 učencev polno plačo, 9 učencev polovico; 24eri se pa sami oblačijo in tudi skerbé sami za šolske potrebe. Za druge moral je misijon sam plačevati.

(Konec nasl.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Čemšenika, 8. sept. Včeraj so materi zemlji izročili preblago pobožno mater dveh duhovnov: pre-rano umeršega izverstnega gosp. Janeza Kramarja, župnika Brezniškega, in pa g. Pavleta, kaplana Žirskega. Preblaga žena je bila sicer bolj slabega života, vendar je dočkala 77. leto svoje dobe. Letošnje leto pa je vedno bolehalo in veliko terpela, pa vse je prenašala z veliko poterpežljivostjo, popolnoma vdana v voljo Božjo. Naj mirno v Bogu počiva poleg svojega zares pobožnega soproga Martina, rajsko veselje naj vživa njena duša s svojim ljubljencem, sinom Janezom! Bog nas usliši! Žalujoči sorodniki.

„**Sveti major**“ je umerl 3. sept. t. l. v krapinskih toplicah na Hervaškem, previden z vsemi ss. zakramenti za umirajoče, v 69. letu svoje dobe. Bolan je bil štiri mesce, šel je bil v laške toplice, ali bilo je še slabejše; potem se je podal v krapinske toplice, kjer so ga v začetku nosili v vodo, ali bilo mu je vedno huje. Z nenavadno gorečnostjo se je dal previditi 1. sept. Gosp. kaplan se ni mogel dosti načuditi tej nenavadno veliki gorečnosti, poterpežljivosti v naj hujših bolečinah, ko ni, kakor v vsi bolezni, tudi zdaj popolnoma nič potožil, temuč le vedno zdihoval, da bi le srečno umerl.

Popolno v Božjo voljo vdanemu, čisto mirnemu, do zadnjega zdihljeja zavednemu je angelj Božji zatisnil oko 3. sept. Umerlega so koj odnesli v mertvašnico — čisto na tihem, da bi se drugi gostje bolehači preveč ne prestrašili. Petega pa je bilo veliko mertvaško opravilo po umerlem. Pokojni major, Frančišk Friehsz, po rodu Pemec, kakor mi je njegova služkinja pravila, je živel v pokoju več let v

Celji; živel pa je tako izgledno pobožno, da je moral zarad tega veliko grenkih požreti, ker kakor c. kr. vikši štabni častnik, kamor spadajo majorji, ni nikakor prikrival svoje pobožnosti in katoliškega značaja, temveč je očitno hodil k ss. zakramentom in k vsem pobožnim duhovnim vajam, zlasti k gorečim misijonarjem pri sv. Jožefu, katerim je tudi zapustil 200 f., in 200 f. pa za ss. maⁿ — kakor tudi istim misijonarjem v Gradcu 200 f. Otroci tega sveta so ga zasramovali in zaničevali zarad njegove očitne pobožnosti. Včasih so se zločesti pobalini po vojaško v versto postavili, ter ga zaničevaje pozdravljali (z besedami, ki jih iz spoštovanja nočemo ponavljati in s pritikljejem) „Sveti major!“ Slaba čast, da se je to terpelo! Ako bi bil major kak star pijanček, ali kak liberaluh sedanjega časa, nobena živa duša bi mu življenja ne bila grenila, vinski bratje, bi ga bili tako rekoč na rokah nosili. Pač istina, kar je prerokoval Odrešenik apostolom in vsem, ki so njegovi učenci, njegovi duhovni otroci: „Svet vas bo sovražil, ker niste od tega sveta.“ Pa saj se je tudi že Odrešenik začudil veri, ki jo je imel višji vojaški stotnik, poveljnik, rekoč: „Nisem našel še take vere“ — in pa taki stotnikovi ponižnosti, rekši: „Gospod, nisem vreden, da greš pod mojo streho (v mojo hišo), reci le besedo, in ozdravljen bo moj hlapec.“ Ni li bil pač tudi prvi kristjan izmed poganov vojak? Bil je stotnik Kornelij. Toraj tudi v vojaškem stanu, in še celó kot častnik, oficir, zamore katoliško, pobožno živeti, ako le hoče. Bog dá vsacemu dovelj milosti. Le neustrašeno, kakor v bitki pred sovražnikom, naj se tudi vojaki vdeležujejo duhovne službe Božje, zlasti ob nedeljah in praznikih, naj brez posvetnega strahú prejemalejo ss. zakramente; potem se tudi krogle sovražnikove ne bodo bali, in bodo tudi jedenkrat, kakor ta „sveti major“, mirno, z lahko vestjo slovó vzeli od tega razuzdanega svetá.

Omenim naj še, da ta major, kterege so posvetnjaki zaničevaje imenovali „sveti major“, je zapustil tudi 100 gld. cerkvi v Grižah, in pa svojo lepo knjižnico bogoslovcem v Mariboru.

Popisal sem nekoliko življenje tega majorja, kakor sem slišal iz zanesljivega vira, s tem namenom, da bi naša predraga „Danica“ vsemu svetu oznanila, oklicala, da pobožnost, bogoljubno življenje ni samo za ženske, za tercijalke, kakor uči liberalni svet, ampak za vse ljudi, za vse stanove, in da se tudi v višjem vojaškem stanu more sveto živeti in sveto umreti.

Bog daj, da bi ta pobožni major, kterege so zanikarneži zaničevali, bil že sedaj v nebesih „sveti major“, da bi vsem omahljivcem za sveto reč, brez značajnikom, „tudi katolikom“, izprosil prepričavno pobožnost, gorečnost, skaloviti katoliški značaj, da bi obudil novih Kornelijev in stotnikov po izgledu stotnika iz sv. pisma! Bog daj!

V Krapinskih toplicah, 9. sept. 1890.

M. I.

Livno 8. sept. piše učenec Bošnjak Iv. Krajnović. — H. J. M. S. O. N. F.! — Prečast. gospodine, veliko-dušni dobrotvoru!

Z naj večim spoštovanjem Vam naznanjam, da sem, premilemu Bogú hvala in materi Mariji, zveršil z dobrim vspehom filozofične nauke in zdaj prestopim v bogoslovje v Livnu; ne vém pa, doklej ostanem

tukaj. Mislil sem, da pojdem na Ogersko; pa to se mi ni pogodilo zbog razdeljenih kustodij, kajti se štejem jaz pod Fojničko; iz fojniške kustodije je bilo že lani namerjano in to leto ni od tod nobeden primiciral, in tako se je čakalo, če se odprè kak prostor na italijanski... (Dalje verli mladeneč med drugim hvali Boga, da je dospél v redovniški stan in pravi:) Velika in nepopisljiva dobrota je to, za-me preveč velika, ah vekomaj bom Boga hvalil, da sem tako srečen, kajti, kaj je boljega, blažjega in višjega, kakor postati mašnik, pa še redovnik!..

To leto se bomo učili dogmatike, eksegeze, hebrejščine in cerkvene zgodovine. Nahajam se, hvala milemu Bogu, v vedno boljsem zdravju: bil sem mesec dni na počitnicah v svojem rojstnem mestu — Rami. V kotlini Ramski je letos žito rodilo, da že 50 lét ne tako, pa tudi sadje (voće) še precej (prilichno).

Prečastiti P. gvardijan se nikoli ne more dosti zahvaliti, da ste nam poslali tako prelepi križev pot. Bog plačaj! To je pravo ozališanje (ures) naše, če tudi ne še dogotovljene prostorne cerkve. Ljudje prav radi molijo križev pot, — v celi Bosni ni bolj pobožnega in gorečega (revnijega) ljudstvo, kot je ramsko, moško in žensko. Postijo, zatajajo se pred prazniki, tudi delajo obljube, po dvakrat, po trikrat v letu se postiti ob petkih, sobotah, ob torkih, na čast sv. Antonu devetdnevni post je navaden. Vsak dan prihajajo k spovedi, kakor tudi ko kdo svojo obljubo zverši ali jo začne. Milo in ginljivo je videti, ko kdo pride v cerkev, pa se glasno na persi bije, obžaluje svoje grehe, in to tako zelo in očitno, da tudi pri družih terdovratnih zbuja sočutje in pobožnost... Br. Angelj Krajnović.

Še nekaj Marianhilskega. Moških ima Marianhillski samostan vsih Trapistov 220 in ti so iz sledečih dežel: iz Bavarske, Pruske, Šleške, renske Prusije, Badenske, Virtemberške, zgornje-Avstrijske, Moravske, Štajerske, vzhodnje Pruske, spodnje Avstrije, Predarlske, zahodnje Pruske, Česke, Irske, Škotske, iz Dunaja, Londona, Anglije, z Ogerskega, Tirolskega, iz Švice, iz Kranjske, Koroške, iz Afrike, Indije in Amerike. Od teh je 55 redovnikov, belih in rujavih bratov lajikov, 165 s prerazličnimi opravili; 2 sta od teh v redovniškem življenju stareja ko preč. g. opat; najstareji v tem redu je brat Zaharija.

Po materinem jeziku so Poljaki, Čehi, Slovenci, Hrovati, Ogrji, Furlani, zahodnji Indijani, Angleži, Kafri in Lahji. Govori se nemški, pa tudi razni jeziki (kolikor in kadar se smé spregovoriti), kakor francoski, turški, volapük itd. Angleški in kaferski jezik učí kakih 30 očetov, bratov, in (v ženskem oddelku) mnogo sester. O da bi bilo le mogoče, da bi mogel vsakemu pokazati, kako vlada to tako veliko, mnogobrojno in v jeziku tako različno družino vendar samo ena misel in v kako lepem redu cela ta družina med seboj živi. Taka zložnost iskati smé se le v katoliški Cerkvi v dobro vravnani redovni hiši in v ojestrem samostanu.

Nekatere imena in poimenovanja marianhillskih zemljišč. V skranjem jugovzhodu posestva stoji hrib Libanon, kateri loči deželo proti Durbanu od tujih posestev. Proti severo-zahodnji strani dospé se na hribe Karmel, Horeb in Tabor. Ti štirje hribi so zastopniki starega zavjeta. Od teh hribov pride se na hrib Marianaberg, kateri se vzdiguje v središči cele

pokrajine. Pred seboj ima Marianaberg samo polja, katera imajo svoja poimenovanja od svetnikov nove zaveze. Maria je središče med obema zavezama. Te imena nove zaveze so od glavnih zavetnikov našega reda, namreč: Bernardovo polje, Alberihovo polje, Štefanovo polje; sredi teh je polje sv. Roberta, tako imenovano, ker je bil sv. Robert ustanovitelj Cisterc-a. Na desni in levi strani marianahillskega hriba vzdigujeta se hriba sv. Jožefa in sv. Ane. Še bolj proti severozahodu se steza dolina Jozafat, s katero se bo vse končalo, ko se bo čez nas zadnja sodba izrekla in ko se bo končala zgodovina vsega sveta. (Jaz upam, da bodo vsi naši dobrotniki na desni strani: pisatelj P. Franc?) Med različnimi polji in hribi so različne doline in sicer od vzhoda ali od Libana pričeto: Medvedovo dolino, volčjo-, kljunačevo-, lisičjo dolino, Marianina-, Jožefova-, Bernardova-, Franceva-, Štefanova- in Jordanska dolina. In še več tacega.

Prikazovanja žalostne Matere Božje v Kastelpetrozu v južni Italiji.

(Dalje.)

VIII.

Sv. Oče bojanskemu škofu.

Bilo je pričetkom septembra 1888, ko je bil preč. bojanski škof v Rimu in je obiskal tudi Nj. eminenco kardinala Rampolla. Kardinal je takoj vprašal škofa o podrobnostih prikazovanja in je takoj poročal sv. Očetu o tej stvari. Čez tri dni je bil škof poklican k avdijenci h papežu. Bil je jako ljubeznjivo sprejet in papež je zvestó in veselo poslušal natančnosti, katere je škof pripovedoval o prikazovanjih M. D. Neprevidoma mu preterga govor, rekoč: „Ali monsignore, zakaj mi niste o tem že prej poročali?“ „Sv. Oče,“ odverne škof, „čakal sem čudeža, ki bi dogodke poterdil.“ Sv. Oče na to odgovoré: „Ali se Vam ne zdi, da je že to samo čudež? Pojdite na čudovito mesto, zbirajte poročila in izpovedi verodostojnih ljudi in potem pridite zopet k meni.“

Po tem pogovoru pričel je škof takoj preiskavo, ki kakor je že omenjeno, še vedno terpi zaradi velikanske množice prič. Prej pa se je še podal 26. istega mesca v Kastelpetrozo, kjer je imel srečo, trikrat videti Marijo. To je zlasti zato važno po besedah nadškofa Hallerja, ker je šel bojanski škof tjekaj kot apostoljski delegat.

IX.

Iz časopisa „Servo di Maria“ od 13. julija 1889 povzamemo tudi sledeče:

Pobožni škof Venafro-Isernijski podal se je, prepričan od čudovitega dogodka 26. junija na čudovito mesto v Kastelpetrozo, dasiravno je bil nekoliko slaboten. Opoldne v najhujši vročini šel je na hrib moleč rožni venec. Ko je dospel do odmejenega mesta, pokleknil je na kamen in v duhu zbran dolgo časa molil. Vendar mu ni bilo dano videti presv. Devico. Pač pa je prevedel, da ni mogoča nikaka sleparija, tudi nikake domišljije gledé odžarjenja svetlobe, ali pa od svetlih kamenov. Ničesar ni videl, toda zaradi njegove vérnosti ga moramo

šteti k onim, o katerih je Jezus rekel: „Blagor jim, ki verujejo, ne da bi bili videli.“ — Tudi je lahko potrdil, da je kaj posebnega, ker od toliko tisoč ljudi, ki so semkaj prišli, se ni nikdar kaj žalega zgodilo. — Ko se je vračal, pokazal je svojo vernost v velikem veselju, in šaleč se rekel je svojim sprem-ljevalcem: „Verjemite mi, mi se moramo veseliti, da Matere Božje nismo videli. Kajti to bi bila tolika milost, da bi se je ne mogli nikoli hvaležne skazati. Tako pa nam bode morala te male neprijetnosti obilo poplačati.“

X.

Našteli bomo nekaj čudežev:

1.) Novembra 1888 bil je Avgust Accuaderni, sin vrednika časopisa „Servo di Maria“, blizu smerti, v zadnjih dneh. Zdravniki so bili že obupali. Ko pa so se zatekli k Materi Božji v Kastelpetrozu, prišel je precej zopet k zavesti in bil zdajci iz vse nevarnosti.

2.) Uboga vdova je zbolela za neko staro bolezniijo (bronchitis). Ko pa je jela rabiti vodo iz novega vrelca v Kastelpetrozu, ozdravela je takoj in čez dva dneva ukazal ji je zdravnik zapustiti posteljo.

3.) Prédnica nekega reda ni mogla več dni ne brati in ne pisati, ker jo je jedno oko bolelo. S pomočjo čudodelne vode pa je bila takoj zdrava.

4.) Neki framason, celó jeden tako zvanih častiljivih, imel je raka in bil je že blizu tega, da bi umerl nespokoren. Ko pa so mu dali piti kastelpetroške vode, zaželel je berzo nato župnika. Prejel je ss. zakramente in storil je popolno zadostenje, kakor ga zahteva sv. Cerkev v tacih slučajih.

5.) Majhna deklica, po imenu Ana Concetta Ostinelli, je zbolela za hudo vročinsko boleznijo; ko pa so ji dali piti kastelpetroške vode, ozdravela je takoj.

6.) Kastelpetroški, nadduhovnik Achilles Ferrara, poroča sledečo čudovito dogodnico:

12letno dekletce Ivanka Cifelli, hči Feliksa Cifelli-ja, zbolela je 1888 v oktobru na smert nevarno, za vročico. Ko je blédla, dejala je, da vidi pri oknu černo oblečeno gospó. Med tem je nekdo prinesel čudodelne vode in bila je mahoma zdrava, kakor da bi ji ne bilo nikoli nič.

7.) Nikolaj Giancola, sin Antona G., je imel od rojstva glavo naprej naklonjeno, tako, da je ni mogel dvigniti. Bil je že več nego 14 mescev star in zdelo se je, da ima brado na persi priraščeno. Dali so mu piti čudodelne vode in bil je neutegoma zdrav.

XI.

V Fara-S. Martino, lepi župniji chietske nadškofije, živelá sta Alojzij Verna in njegova žena Ivana Suvani, uboga pa zeló delavna človeka. Ko jima je bil rojen sin, dala sta mu iz velikega veselja imé Angelo (angelj). Toda kako sta se žalostila, ko sta videla, da je — ném (mutec)! Že je bil nad šest lét star in še ni spregovoril nobene besede. Oče je hodil okrog, kjer je bilo kaj dela dobiti in mesca oktobra je bil v Isermiji, srenji, ki mejí na Kastelpetrozo. Tu je slišal o čudežih, ki se tamkaj godé. V spremstvu svojega svaka, ki stanuje v Bojanu, podal se je nemudoma tjekaj, hoteč videti presv. Devico. Toda ni mu bilo dano. A ne zmeni se za to, pošlje ženi domú steklenico čudodelne vode,

z naročilom, naj jo rabi pri sinu. In o čudo, komaj mu je dala žljico te vode, spregovoril je otrok koj: „Mama! mama!“ In še več družega je govoril. Sedaj prav lepo in razločno govori.

Mladenčem vojakom.

Dne 1. oktobra vsakega leta poslavljajo se od svojih starišev mladenči, ki so bili spomladi k vojakom poterjeni, ter stopijo potem v vojašnico. Vojaški stan je težaven, pa tudi v njem zamore se človek posvetiti in zveličati, ako kerščanske dolžnosti vestno spolnuje. Dosti je skušnjav, večkrat vidi vojak slabih zgledov, sliši zopernih, pregrešnih besedi in lahko se pripetí, da vojak odstopi od pota čednosti na pot pregrehe. Materni nauki, živa vera, strah božji zamore mladenča najbolj obvarovati hudega — greha. Težav se nikjer ne manjka, tudi v vojaškem stanu ne. Silne, hude so vojaške vaje v sedanjih časih; natančna pokorščina se zahteva, in povsod vlada strogi red.

Ako je bil mladenec doma navajen lepega reda, ako je rad vbogal svoje stariše, in se sploh lepo obnašal; potem se mu nič hudega ni bati pri vojaki. Če je pa mladenec doma nerodno živel, če je po noči okoli hodil, če staršem ni bil pokoren; potem, se ve da, mu bo vojaški stan v veliko pokoro; kajti tam se bo še le učil pokorščine, reda in pridnosti; in tam bo prisiljen k temu, kar doma ni hotel storiti. Kakor je znano, imajo pri vojaki raje mladenče iz dežele, kakor iz mest, menda zato ker raje vbogajo in se lepše vedejo.

V vojaškem stanu je bilo veliko svetnikov, kakor sv. Florijan, sv. Jurij in drugi, in lahko zamore reči kerščanski vojak s sv. Avguštinom: Ako so ti in uni zamogli (doseči svetost), zakaj bi je jaz ne mogel!

Lepo navado so imeli mladenči od nekdanj, to namreč, da predenj so šli v vojake, so doma opravili sv. spoved in tako z Bogom spravljani se poslovili od svojih starišev in šli k vojakom, kjer niso pozabili ne Boga in ne svojih starišev, so ondi z božjo pomočjo zvesto dolžnosti svoje spolnovali; ter se potem kot dosluženi vojaki v veliko veselje starišev poštene, nespridene vračali na očetov dom.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev pripročeni:

Na milostljive priprošuje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Bolan otrok za zdravje, če je volja Božja. — Da bi Bog dal pohlevnega dežja. — S trdnim zaupanjem se priporegam Mariji, Materi Božji, da bi mi pri usmiljenem Jezusu sprosila zdravje, ker zdravniška pomoč ne more več pomagati. Uslisanje hočem z vso hvaležnostjo naznaniti po „Zg. Danici.“ Prosim, molite za-me! — Bolna za ljubo zdravje. — Oseba

k N. lj. Gospej in sv. Ant. Pad. za srečen izid neke zadeve.
— Mati priporoča svojega bolnega otroka za zdravje.

Zahvale.

Mene je hudo noga bolela, da so mi rekli zdravnik, da moram iti v bolnišnico in mi bodo kost iz palca vzeli, ker mi gnjuje; rekli so, za vas ni več arenije, že otéka. Strašno sem bila žalostna; iz dna serca sem se obljubila na Brezje k Mariji-Pomagaj in tam veliko moliti, in začnem devetdnevnico opravljati k svetemu Antonu Padovanskemu, pa za eno sveto mašo dati obljubim. — če se to zgodi, da bi se še ozdravila, bom tudi v Danico zahvalo dala; in res, prec mi je bilo boljše. In tudi se mi je kar naglo začelo boljšati, oték odjenjevati, in čez osem dni mi je bila noga popolnoma zaceljena, zdaj lahko spet hodim in služim naprej. Ne morem se Bogu zadosti zahvaliti, in Materi Božji in svetemu Antonu Padovanskemu. Neža Zrimšek.

Očitna zahvala Mariji prečisti Devici. V silnih dušnih britkosti sem se nahajal in po drugi strani pretila mi je pa občutna gmotna škoda. S prav terdnim zaupanjem zatekel sem se k Mariji prečisti Devici, da mi pomaga, ter ji pričel v čast opravljati devetdnevnico. Nisem bil še dokončal cele devetdnevnice in Marija prečista Devica me je v svoji materini ljubozni popolno uslišala, kar tukaj resnici na čast pričam in poterjujem s pristavkom: Komur nihče več pomagati ne more, pomaga s svojo premogočno priprošnjo mu gotovo Marija prečista Devica, ako se k nji s pravim detinskim zaupanjem zateče in jo pomoči prosi.

Dobrova pri Ljubljani dne 18. septembra 1890.

M. R.

Listek za raznoterosti.

V ljubljanski frančiškanski cerkvi se bo letos prvič obhajala devetdnevnica na čast redovnemu ustanovitelju, očetu Frančišku. Vsako jutro bo sv. maša s petjem na koru in popoldne litanije. Prav je, da so se jeli redovni prazniki bolj slovesno obhajati; molitve nam je treba, pa tudi priprošnje svetnikov, da sredi zapeljivega in malovernega sveta ohranimo poštenost in sv. vero. Ta pobožnost bo posebno všeč tretjerednikom, katerih je hvala Bogu obilno število. Naj pa vsak pri devetdnevnici naredi poseben namen, da namreč želi doseči to ali ono milost zá-se ali za celo družbo, potem je upati še več sadú.

Petnajst obhajilnih pesem za mešani zbor zložil Ig. Hladnik, kap. organist v Rudolfovem, op. 14. Lična zbirka, pri kateri g. Hladnik vnovič kaže pridnost in vnemo za sveto stvar. Ni je zbirke, ktere bi po vseh točkah vsacega zadovoljila. Enemu te številke dopadajo, drugim ne. Vendar se večidel v vsaki zbirki najde porabljiva pesem. In če jih je med petnajstimi pet dobrih, že tedaj je zbirka dobro došla. Med temi obhajilnimi mi dopada posebno prvih šest pesem, ker kažejo nekako gorkoto in ljubezen do svetega R. Telesa. Med ostalimi so nektare (7, 8,) v melodiji precej proste, morda celo posvetne, dasi se moderne melodije s harmonijo zakrivajo. Zatoraj bodo tistim organistom posebno dobro došle, katerim so pesmi alla Cecilija težko prebavljiva hrana. Sploh, da preveč

ne govoričim, Hladnikove pesmi so našim razmeram primerne in vredne priporočila. C. 50 kr. P. H.

Svetišče Majke Božje na Tersatu. Poviest Prošte-ništa za 14 slika i Molitvenik. Sastavio i objelodanio P. Hrisogon Majar O. S. F. — Znani pridni pisatelj. Ljublančan, frančiškan P. Hrisogon, se je tako izuril v hervažčini, da je Hervatom, Primorcem in Dalma-tincem spisal v prav lični jugoslovenščini omenjeno knjigo. Podučljivo delo ima dva razdelka; prvi ob-sega zgodovino svetišča in božje poti na Tersatu, svete Marijine hiše, in pa življenje presv. Marije De-vice; drugi del pa ima vsakdanje molitve: — I ima 179, drugi pa 352 strani. Bog daj da bi obširno delo obrodilo prav veliko sadú jugoslovenske brate! Do-biva se v frančiškanskem samostanu na Tersatu po 1 gld.

Na ljubljanskih gimnazijah je 920 učencev. — Za „dijaško mizo“ jih imamo več kot polovico preveč, — pa še ni mirú.

V Kastelpetrozu, kjer se je poslednje leta Mati Božja večkrat prikazovala in se je tudi veliko ču-dežev zgodilo, so se ob koncu avgusta pričele pri-prave za zidanje cerkve; 28. t. m. se bo slovesno vložil temeljni kamen.

Posvečuj praznik!

Pritožbe se slišijo izmed ljudstva, da se je v Ljubljani pri kanalih in pri železnici iz Ljubljane v Kamnik poslednji čas ob nedeljah delalo. Naša dežela je katoliška in vsak vé, da o dnevih Gospodovih je hlapčevsko delo terdo prepovedano, razun kake velike sile, v taci slučajih pa se mora pri duhovnih višjih za privoljenje prositi, kar se tudi ni zgodilo, kolikor je znano. Videant.

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: M. in F. 40 kr. — Preč. g. župnik M. Preželj 5 gld. — A. Zajic 2 gld. — Stari pri-jatelj 12 gld. — Verla tovaršija v Komendi 23 gld. 50 kr. — Iz Preserja 2 gld. — Po M. Š. 5 gld. — Č. g. kaplan V. Eržen 5 gld. — Č. g. župnik Fr. Romè 2 gld. — Od sv. Vida g. Tavzel 5 gld.

Za sv. Detinstvo: Čast. gosp. J. Lesar, kaplan v Ternovem, 24 gld.

Za afrikanski misijon: M. Gerjol 1 gld.

Za sv. Očeta: Pri darovanji sveč v god Imena Ma-rije D. po č. g. župniku Mih. Gogalu iz Stare Oselice 28 gld.

Za najpotrebniši misijone: Po čast. gosp. M. Kolarju neim. 2 gld.

Za Marijanišče: Iz Preserja 2 gld.

Za jezuitovsko cerkev v Weimaru: Iz Pre-serja 1 gld.

Popravek. Prosimo, naj se v prejšnji „Danici“ bere: List 38 (namesto 39).